

Dómsmálaráðuneytið
Borgartún 26
105 Reykjavík

Reykjavík, 29. september 2023
VEL23090066

Efni: Umsögn Reykjavíkurborgar um frumvarp til breytinga á lögræðislögum nr. 71/1997.

Vísað er til máls nr. 161/2023 í samráðsgátt stjórnvalda er varðar frumvarp til breytinga á lögræðislögum nr. 71/1997.

Af hálfu Reykjavíkurborgar eru eftirfarandi athugasemdir gerðar við frumvarpið:

Athugasemdir varðandi breytingu á 4. gr. núgildandi laga: Skilyrði lögræðissviptingar o.fl. (1. gr. frumvarpsins).

Lagt er til að í a- lið 4 gr. laganna komi orðið „geðröskun“ í stað orðsins „geðsjúkdómur“. Í úrskurði Landsréttar í máli nr. 692/2021 þar sem fjallað var um kröfu sóknaraðila um niðurfellingu 21 dags nauðungarvistunar var niðurstaða meirihluta Landsréttar á þann veg að tekin var til greina krafa um niðurfellingu nauðungarvistunar en forsendur úrskurðarins byggðu á þröngri túlkun á því hvað getur talist vera alvarlegur geðsjúkdómur, sbr. 2. mgr. 19. gr. lögræðislaga nr. 71/1997.

Einstaklingurinn í fyrrnefndu máli var greindur með geðhvarfasýki og hafði sýnt einkenni geðhæðar og geðlægðar en hvorki höfðu komið fram geðrofseinkenni né sjálfsvígshugsanir. Var því ekki fallist á það af hálfu meirihluta Landsréttar að staðfesta ákvörðun sýslumanns um nauðungarvistun. Einn dómari skilaði sératkvæði og hafnaði því að ætti að taka kröfu einstaklingsins til greina. Forsendur í sératkvæði hans eru í samræmi við fyrri niðurstöður Landsréttar í sambærilegum málum en þar kemur fram að einstaklingur þurfi ekki að vera í geðrofsástandi ef hann á að teljast vera haldinn alvarlegum geðsjúkdómi. Það sé nægjanlegt að hann sé haldinn alvarlegum geðsjúkdómi og sýnt hafi verið fram á að óhjákvæmilegt sé að nauðungarvista hann.

Byggði meirihluti Landsréttar niðurstöðu sína á athugasemdum við framangreinda grein í frumvarpi til lögræðislaga nr. 71/1997. Af hálfu Reykjavíkurborgar er ekki fallist á að tækt sé að túlka fyrrnefndar athugasemdir með þeim hætti sem meirihluti Landsréttar gerir. Þeirri málsástæðu hefur verið haldið á lofti í mörgum málum, þ.e. að ekki sé um að ræða alvarlegan geðsjúkdóm nema geðrof sé til staðar en dómstólar hafa hafnað því allt þar til úrskurður Landsréttar í máli nr. 692/2021 gekk. Verður að telja að um varhugaverða niðurstöðu sé að

ræða og að mikilvægt sé að löggjafinn bregðist við með lögfestingu lagaákvæðis til þess að fyrirbyggja að sambærilegur úrskurður verði kveðinn upp aftur. Rétt er að geta þess að ekki hefur verið kveðinn upp efnislega sambærilegur úrskurður í Landsrétti frá því í máli nr. 692/2021 og Héraðsdómur Reykjavíkur hefur ekki fylgt þessu fordæmi.

Athugasemdir varðandi breytingu á 7. gr. núgildandi laga: Aðilar lögræðissviptingarmáls (3. gr. frumvarpsins).

Lagt er til að í d- lið 2. mgr. 7 gr. laganna verði gerð sú breyting að sveitarfélag, þar sem varnaraðili dvelst, verði sóknaraðili að lögræðissviptingarmáli í stað félagsþjónustu sveitarfélaga eða samsvarandi fulltrúa á dvalarstað varnaraðila. Sambærileg breyting er lögð til í 20. gr. frumvarpsins.

Reykjavíkurborg er sammála þessari breytingu þar sem svið eða deildir innan sveitarfélaga eiga ekki aðild að dómsmálum heldur er sveitarfélagið eitt og sér bært til að eiga aðild að málum.

Reykjavíkurborg gerir hins vegar athugasemdir við að miða skuli við hvar varnaraðili dvelst og leggur til að miðað sé við lögheimili varnaraðila. Í þeim tilfellum sem lögheimili varnaraðila er ekki á Íslandi væri rétt að sveitarfélag, þar sem viðkomandi dvelst, sé sóknaraðili en ekki ætíð Reykjavíkurborg. Í þessu samhengi bendir Reykjavíkurborg á að sérstakar geðdeildir eru nú einvörðungu staðsettar í Reykjavík og á Akureyri. Í yfirgnæfandi hluta tilvika dvelur varnaraðili á geðdeild í Reykjavík. Það hefur færst í aukana að sveitarfélög hafi gert kröfu um að Reykjavíkurborg setji fram kröfur þar sem varnaraðili dvelur á geðdeild Landspítala, jafnvel þó svo að varnaraðili hafi einvörðungu dvalið um skamman tíma í Reykjavík eða lagst inn á sjúkrahúsið.

Mikil fjölgun hefur orðið á málum í málaflokknum en frá árinu 2019 hafa verið um 150 mál á ári til meðferðar hjá Reykjavíkurborg og hefur fjöldi þeirra farið stigvaxandi. Að mati Reykjavíkurborgar er afar íþyngjandi og óeðlilegt að í reynd sé Reykjavíkurborg eina sveitarfélagið sem er falin aðild í þessum málaflokki og sé gert að halda úti starfsfólki til að sinna þessum málum með tilheyrandi kostnaði og án þess að fá til þess nokkurt fjármagn, sbr. nánar hér á eftir. Í eftirfarandi töflu má sjá fjölda mála hjá Reykjavíkurborg, þ.e. nauðungarvistana, framlenginga nauðungarvistana og lögræðissviptinga undanfarin ár:

Ár	Málafjöldi	Fjöldun frá fyrra ári	Nauðungarvistanir	Framlengingar	Lögræðissviptingar
2023*	133	17%	40	37	53
2022	114	8%	25	48	41
2021	106	2%	33	27	45
2020	104	24%	31	25	48
2019	84		30	20	34

* miðað við lok september 2023 – áætlað í lok árs

Á árinu 2013 var heildarmálafjöldinn 28 mál, á árinu 2014 var hann 42 mál og á árinu 2015 71 mál.

Athugasemdir varðandi breytingu á 11. gr. núgildandi laga: Rannsókn máls (5. gr. frumvarpsins).

Lagðar eru til breytingar á 1.másl. 2.mgr. 11.gr. sem fela í sér aukna rannsóknarskyldu dómara. Dómara verði þá skylt að afla læknisvottorðs frá öðrum lækni en frá þeim lækni sem sendi læknisvottorð með kröfunni. Sá læknir skal vera óháður fyrrnefndum lækni í starfi.

Af hálfu Reykjavíkurborgar er gerð athugasemd við framangreint fyrirkomulag. Í framkvæmd er hætt við að slíkt reynist erfitt sökum þess að flestir geðlæknar á Íslandi starfa á Landspítala. Ekki verður séð að læknar á sama vinnustað geti talist verið óháðir hvor öðrum í starfi. Eigi að fá læknisvottorð frá sjálfstætt starfandi geðlækni er í því sambandi vísað til 13. gr. laga um sjúkraskrár nr. 55/2009 en þar segir m.a. að aðgangur að sérstaklega viðkvæmum sjúkraskrárupplýsingum skuli að jafnaði takmarkaður við þá heilbrigðisstarfsmenn sem starfa innan þeirrar einingar eða deildar heilbrigðisstofnunar eða starfsstofu heilbrigðisstarfsmanns þar sem meðferð er veitt. Þá er aðgangur annarra heilbrigðisstarfsmanna að sérstaklega viðkvæmum sjúkraskrárupplýsingum óheimill nema með samþykki sjúklings. Óvíst er að sjúklingur í þessum aðstæðum samþykki að hitta lækni, sem ekki starfar þar sem hann er til meðferðar og samþykki að viðkomandi læknir fái aðgang að sjúkraskrárgögnum um hann.

Eðli málsins samkvæmt eru læknisvottorð með beiðni um lögræðissviptingar alla jafna lögð fram á síðustu stundu og ljóst er að skammur tími er til að fá læknisvottorð læknis sem ekki starfar á heilbrigðisstofnun þar sem sjúklingur er til meðferðar.

Reykjavíkurborg leggur því til að greinin standi óbreytt.

Einnig óskar Reykjavíkurborg að koma á framfæri athugasemdum er varða vitni og túlka. Dómari máls fer með forræði á sönnunarfærslu, sbr. 11. gr. lögræðislaga nr. 71/1997. Í framkvæmd hafa dómarar beint þeim tilmælum til Reykjavíkurborgar að boða vitni til skýrslugjafar og nú nýlega útvega túlka þegar vitni, þ.e. geðlæknar, eru ekki íslenskumælandi en það er að færast í aukana. Um er að ræða talsverða vinnu og fær Reykjavíkurborg enga þóknun fyrir vinnu við þennan málaflokk, sbr. nánar hér á eftir. Þar að auki verður að telja að það, að lögmenn Reykjavíkurborgar boði vitni, skerði ásynd um réttláta málsmeðferð gagnvart þeim sem mál beinist að. Í slíkum tilvikum liggur beint við að varnaraðili líti svo á þar sem að vitni, sem eru læknar hans, séu á vegum Reykjavíkurborgar. Hér er hins vegar um að ræða meðferðaraðila sem eru að reyna að hjálpa varnaraðila við að reyna að ná bata. Þeir eiga að vera boðaðir af dómara til að varpa ljósi á málsatvik. Verður að telja í ljósi sjálfstæðrar rannsóknarskyldu dómara og sérstaklega þess að hann fer einn með forræði á sönnunarfærslu máls, að honum sé ekki heimilt að leggja það á herðar aðila málsins að boða vitni og túlka, enda er það hann einn sem boða skal vitni og á að hafa samband við lækna og meta hvaða læknar hann telji þörf á að gefi skýrslu vegna málsins. Í því ljósi er einnig óheppilegt að fela það mat málsaðilum. Er því óskað eftir að með lagasetningu verði skýrar kveðið á um að framangreint sé hlutverk dómstóla og að það verði ekki yfirfært á aðila málsins.

Þá eru lagðar til breytingar á 11. gr. þess efnis að 2. másl. 4. mgr. fellur brott en þar er fjallað um réttarúrræði ef ekki er unnt að kveðja varnaraðila fyrir dóm.

Í tveimur úrskurðum Landsréttar, annars vegar frá 7. janúar 2022 í máli nr. 804/2021 og hins vegar frá 29. mars 2022 í máli nr. 143/2022, var fundið að því að einstaklingar sem málin vörðuðu hefðu ekki mætt fyrir dóm og gefið þar skýrslu þrátt fyrir að ekki yrði ráðið af vottorði lækna að þeir væru í slíku ástandi að þeir gætu það ekki. Hafa nefndir úrskurðir í seinni tíma framkvæmd verið í sumum tilvikum túlkaðir af héraðsdómi með þeim hætti að beri að kveðja einstaklinga fyrir dóm, með valdi ef þarf, þrátt fyrir að þeir hafi lýst yfir að þeir vilji ekki gefa

skýrslu og njóti aðstoðar lögmanns sem mæti í þeirra umboði, sbr. nánar 11. gr. lögræðislaga. Verður að telja að það sé ströng nálgun og gangi nærri mannréttindum viðkomandi. Að mati Reykjavíkurborgar ber að veita einstaklingi sjálfðæmi um hvort að dómari fari á þann stað þar sem hann dvelst eða einstaklingur komi fyrir dóm.

Því er lagt til að 1.málsliður 4. mgr. 11. gr. hljóði svo:

*Ef ekki er unnt að kveðja varnaraðila fyrir **eða hann neitar að koma fyrir dóm** skal dómari fara á þann stað þar sem varnaraðili dvelst og kynna sér ástand hans af eigin raun. ~~Ekki er þó þörf á þessu ef ótvírætt má telja af læknisvottorði eða öðrum gögnum að það sé þýðingarlaust fyrir úrslit málsins.~~*

Athugasemdir varðandi breytingu á 15. gr. nógildandi laga: Niðurfelling lögræðissviptingar (8. gr. frumvarpsins).

Reykjavíkurborg óskar eftir að koma á framfæri athugasemdum við 1. mgr. 15. gr. nógildandi lögræðislaga en þar kemur fram að ef aðili að lögræðissviptingarmáli telur að ástæður sviptingar séu ekki lengur fyrir hendi, geti hann borið fram kröfu við héraðsdómara um að lögræðissvipting verði felld niður með úrskurði að nokkru eða öllu leyti. Í 3. mgr. 15. gr. sömu laga kemur fram að krafa um niðurfellingu lögræðissviptingar skuli vera skrifleg og rökstudd og studd gögnum um breyttar aðstæður hins lögræðissvipta ef unnt er.

Kröfum um niðurfellingu lögræðissviptinga virðist vera að fjölga í framkvæmd. Undanfarið hafa einstaklingar sett fram kröfur um niðurfellingu lögræðissviptinga fyrir tilstilli lögmanns sinna án þess að nein gögn hafi samhliða verið lögð fram fyrir dómi sem sýna fram á breyttar aðstæður hins lögræðissvipta. Í mörgum tilvikum hafa kröfur verið settar fram einvörðungu með vísan til þess að aðili telji sjálfur stöðu sína bættu en enginn reki gerður að því að renna stöðum undir slíkar staðhæfingar, s.s. með vitnisburði meðferðaraðila eða annarra sem kunna að þekkja til stöðu aðilans. Vegna þessa rata mál af þessum toga aftur fyrir dómstóla í tilvikum þar sem litlar eða engar breytingar hafa orðið á stöðu aðilans frá því að mál hans var síðast tekið til skoðunar af dómstól. Virðist sem sú framkvæmd sé að verða ráðandi í málum sem varða kröfur um niðurfellingu lögræðissviptinga, þ.e. að engin haldbær gögn séu lögð fram samhliða kröfum, og virkjast þá rannsóknarskylda sem hvílir á dómurum samkvæmt lögræðislögum nr. 71/1997. Þannig er ábyrgð á sönnunarfærslu í raun flutt til dómara án þess að aðilinn sjálfur hafi fært fram nokkuð haldbært um að skilyrði séu fyrir hendi til að fallast á kröfu hans. Í samræmi við þetta hafa dómarar oftast ekki dómkvæmt matsmenn til að kanna forsendur fyrir kröfum sóknaraðila og varnaraðilar oft á tíðum einnig aflað mats að eigin frumkvæði en litlar sem engar kröfur eru gerðar til sóknaraðila sjálfs sem þó er að sækja málið. Er þetta mikið frávik frá hefðbundinni málsmeðferð fyrir dómstólum þar sem sá sem sækir mál ber að jafnaði ábyrgð á því að færa sönnur til stuðnings sínum málalíbúnaði. Þá hefur einnig borið á því að aðilar sæki kröfur af þessum toga, með aðstoð lögmanns, án þess að lögráðamanni sé eða hafi verið gert kunnugt um slíkt. Verður það að teljast afar óheppilegt að slík staða geti komið upp. Að teknu tilliti til framangreinds vill Reykjavíkurborg koma því á framfæri að hún telji bæði eðlilegt og sanngjarnt að gerðar séu ítarlegri kröfur til þess að kröfur um niðurfellingu lögræðissviptinga þurfi, án frávika, að vera rökstuddar og studdar gögnum um breyttar aðstæður hins lögræðissvipta sem lögmenn viðkomandi afla. Þá skuli ekki taka mál fyrir nema að gögn sem gefi greinargóðar skýringar á breyttum aðstæðum liggi fyrir enda greiðist sá kostnaður vegna sönnunarfærslunnar úr ríkissjóði á endanum. Þá er rétt að fram komi í lögum að skylt sé að upplýsa lögráðamann um fyrirætlan lögræðissvipts aðila um að óska niðurfellingar lögræðissviptingar þannig að hann geti rækt skyldu sína í samræmi við fyrirmæli laga.

Athugasemdir varðandi 17. gr. nógildandi laga: Málskostnaður.

Af hálfu Reykjavíkurborgar eru lagðar til breytingar á 17. gr. laganna þar sem fjallað er um málskostnað. Í 1. mgr. 17. gr. laganna er nánar tiltekið fjallað um að þóknun skipaðs verjanda, skipaðs talsmanns sóknaraðila og annar málskostnaður, þar með talinn kostnaður við öflun læknisvottorða og annarra sérfræðiskýrslna, skuli greiðast úr ríkissjóði. Reykjavíkurborg hefur farið fram á greiðslu málskostnaðar fyrir dómstólum og þá sérstaklega í málum sem hafa verið umfangsmikil í rekstri. Slíkum kröfum hefur ávallt verið hafnað á þeim grundvelli að sveitarfélög eigi lögbundna aðild að málum á grundvelli lögræðislaga nr. 71/1997 og ekki komi til greina að úrskurða um málskostnað þeim til handa. Reykjavíkurborg vill koma því á framfæri að hún skilur rökin með því að sveitarfélög fari fram með kröfur sem þessar og þykir breytingin sem komið var á hvað varðar aðild með lögum nr. 84/2015 sem breyttu lögræðislögum nr. 71/1997 vera jákvæð. Á hinn bóginn liggur nú fyrir að málum í málaflokknum hefur fjölgað gríðarlega en um ræðir fjölgun sem enginn sá fyrir. Þá er stærsta geðdeild landsins staðsett í Reykjavík þar sem viðkomandi einstaklingar dveljast oftast. Því ber Reykjavíkurborg afar mikinn kostnað af þessum málum og nálgast það að einn fastur lögmaður hjá embætti borgarlögmanns sinni starfinu auk lögfræðinga velferðarsviðs og starfsmanna þjónustumiðstöðva Reykjavíkurborgar. Þá er bent á að nú nýlega hefur Héraðsdómur Reykjavíkur ákveðið að í málum sem varða nauðungarvistanir og Reykjavíkurborg á aðild að, verði fyrirtaka málsins í sal á geðdeild Landspítala, sbr. 2. mgr. 36. gr. laga nr. 50/2016 um dómstóla. Það hefur í för með sér að nú er útlagður kostnaður af þessum málum fyrir Reykjavíkurborg umfangsmeiri hvað varðar ferðakostnað sem myndi annars ekki stofnast til ef þingstaður væri Héraðsdómur Reykjavíkur. Að mati Reykjavíkurborgar ber með tilliti til framangreinds að kveða á um í lögræðislögum að sveitarfélög geti farið fram á að fá greiddan málskostnað. Reykjavíkurborg bendir á að mál sem rekin eru á grundvelli lögræðislaga nr. 71/1997 varða það hvort einstaklingur eigi að þurfa að undirgangast heilbrigðisþjónustu en heilbrigðisþjónusta er verkefni ríkisins en ekki sveitarfélaga. Þess ber jafnframt að geta að í lögræðislögum er ekkert sem skyldar Reykjavíkurborg til að eiga aðild að málum sem falla undir málaflokkinn heldur er einungis um heimild að ræða.

Athugasemdir varðandi breytingu á 19. gr. nógildandi laga: Skilyrði nauðungarvistunar o.fl. (9. gr. frumvarpsins).

Lagðar eru til breytingar á 2. tl. 2. mgr. 19. gr.

Nógildandi lög:

Þó getur læknir ákveðið að sjálfráða maður skuli færður og vistaður nauðugur í sjúkrahúsi ef hann er haldinn alvarlegum geðsjúkdómi eða verulegar líkur eru taldar á að svo sé eða ástand hans er þannig að jafna megi til alvarlegs geðsjúkdóms. Sama gildir ef maður á við alvarlega áfengisfíkn að stríða eða ofnautn ávana- og fíkniefna.

Eftir breytingar myndi greinin hljóða svo:

Þó getur læknir ákveðið að sjálfráða maður skuli færður og vistaður nauðugur í sjúkrahúsi ef hann þjáist af geðröskun eða fíknisjúkdómi sem er á þeim tíma þess eðlis eða svo alvarlegur að nauðsynlegt telst, vegna heilsu og öryggis hans sjálfs eða ríkra hagsmuna annarra, að hann fái viðeigandi læknismeðferð á sjúkrahúsi og sýnt þykir að meðferðinni verður ekki komið við á annan hátt en með nauðungarvistun.

Að mati Reykjavíkurborgar er orðalag nógildandi laga varðandi mat á því hvort viðkomandi sé haldinn alvarlegum geðsjúkdómi eða fíknisjúkdómi æskilegra, þar sem það veitir meira svigrúms til mats í hverju tilfelli. Ætla má að örðugt verði að sannreyna við þessar aðstæður og hins skamma tímafrests að viðkomandi sé með geðröskun eða fíknisjúkdóm.

Athugasemdir varðandi breytingu á 20. gr. nógildandi laga: Hverjir beiðst geta nauðungarvistunar (10. gr. frumvarpsins).

Reykjavíkurborg gerir athugasemdir við að miða skuli við hvar varnaraðili *dvelst* í d-lið 2. mgr. 7. gr. og 20. gr. laganna. Vísað er til athugasemda hér að framan sem varða 7. gr. laganna (3. gr. frumvarpsins).

Athugasemdir varðandi breytingu á 21. gr. nógildandi laga: Form, efni og fylgigögn með beiðni um nauðungarvistun. (11. gr. frumvarpsins).

Lagt er til að gerðar verði breytingar á 1. málsl. 3. gr. 21. gr. laganna, sem felast í því að beiðni skulu fylgja læknisvottorð tveggja lækna og skuli að minnsta kosti annar læknanna vera óháður því sjúkrahúsi þar sem viðkomandi er vistaður. Vísað er til athugasemda hér að framan sem varða 11. gr. laganna.

Þvingaðar lyfjagjafir.

Þá óskar Reykjavíkurborg eftir að koma á framfæri atriðum er varða aðild að málum þar sem reynir á lögmati þvingaðra lyfjagjafa.

Samkvæmt lögræðislögum nr. 71/1997 er nauðungarvistuðum manni heimilað að bera ákvörðun um þvingaða lyfjameðferð undir dómstóla, sbr. d. lið 1. mgr. 25. gr. lögræðislaga nr. 71/1997, sbr. 30. gr. sömu laga. Ekki hefur reynt á þessa heimild í miklum mæli undanfarin ár fyrir dómi og hefur Reykjavíkurborg ekki talið sig hafa aðild að þessum málum. Á hinn bóginn hefur tvisvar sinnum reynt á lögmati þvingaðrar lyfjagjafar fyrir Landsrétti á þessu ári. Í öðru af þessum málum, þ.e. úrskurði Landsréttar frá 28. janúar 2022 í máli nr. 51/2022, átti yfirlæknir Landspítalans aðild til varnar en í úrskurði Landsréttar kemur fram að samkvæmt d. lið 2. mgr. 7. gr. lögræðislaga nr. 71/1997 eigi sveitarfélag að eiga aðild að málum sem þessum. Reykjavíkurborg getur ekki fallist á þá niðurstöðu og rökstuðning Landsréttar um að sveitarfélög eigi aðild að þessum málum. Umrædd niðurstaða Landsréttar veldur Reykjavíkurborg áhyggjum enda dveljast nauðungarvistaðir einstaklingar alla jafna í Reykjavík þar sem þeir þiggja meðferð, svo sem áður greinir. Ef umræddum málum fjölgar leiðir það til þess að Reykjavíkurborg þarf að hafa lögmann á vakt með tilheyrandi kostnaði þar sem er um að ræða brýn mál sem þarf að afgreiða með hraði. Reykjavíkurborg telur ekki rök standa til þess að hún eigi aðild að þessum málum en byggt er á því að þessi mál séu um margt eðlisólík málum sem varða nauðungarvistun/lögræðissviptingu enda er einvörðungu um faglegt mat lækna á nauðsyn lyfjagjafar um að ræða. Verður því að telja að eðlilegt sé að lækni sem er ábyrgur fyrir meðferð sjúklings eigi aðild að málinu enda getur hann einn rökstutt markmið og tilgang hinnar þvinguðu lyfjagjafar. Í ljósi fyrrgreinds úrskurðar Landsréttar er nauðsynlegt að kveða skýrlega á um aðild lækna í lögræðislögum. Þá vekur það upp spurningar um hvers vegna þvinguð lyfjagjöf er ekki talin vera innifalin í þeirri nauðung sem felst í nauðungarvistun enda verður vart séð að réttaráhrif nauðungarvistunar veiks einstaklings feli þá í sér annað og meira en að vera þvingaður til viðveru á geðdeild en meðferð á deildinni sé ekki innifalin í nauðunginni.

Að lokum óskar Reykjavíkurborg eftir í þessu sambandi að vísa til frumvarps um öryggisráðstafanir og öryggisvistun sem til umsagnar var í samráðsgátt stjórnvalda í ágúst 2022 (mál nr. 100/2022). Þegar vinna við gerð þess frumvarps hefst að nýju er mikilvægt að gerðar verði breytingar á lögræðislögum nr. 71/1997 hvað varðar þvingunarúrræði vegna öryggisvistunar. Að mati Reykjavíkurborgar er mikilvægt að hvorki sé kveðið á um öryggisvistun í lögum um þjónustu við fatlað fólk með langvarandi stuðningsþarfir nr. 38/2018 né í lögum um réttindagæslu fyrir fatlað fólk nr. 88/2011 þar sem það er ekki í samræmi við markmið og inntak þeirra laga að í þeim séu ákvæði er fela í sér þvingunarúrræði. Eðlilegra er að gerðar séu breytingar á lögræðislögum nr. 71/1997 hvað varðar umrædd þvingunarúrræði vegna öryggisvistunar enda slíkt fremur í samræmi við eðli og inntak lögræðislaga.

Ef frekari upplýsinga er óskað verða þær góðfúslega veittar.

Virðingarfyllst,
f.h. Reykjavíkurborgar,

Helga Jóna Benediktsdóttir, lögfræðingur
velferðarsviði Reykjavíkurborgar